

Η Κρήτη του Αλέξανδρου Αγγελόπουλου

Οι Κρητικοί λένε ότι θα μπορούσαν να είναι αυτάρκεις. Ίσως όχι, αλλά η Ελλάδα δεν θα ήταν ίδια χωρίς την Κρήτη

Ο διευθύνων σύμβουλος του Ομίλου Aldemar Resorts, Αλέξανδρος Αγγελόπουλος, μιλάει για τη δική του Κρήτη.

Δεν μεγάλωσα στην Κρήτη. Μ' έναν μαγικό τρόπο, όμως, με μεγάλωσε η Κρήτη. Η αρχή έγινε από τη γιαγιά μου που γεννήθηκε στο Γαβαλοχώρι Χανίων, με τον τάφο του Βενιζέλου να είναι το μνημείο που συνοδεύει την ιστορία του τόπου. Μια γυναίκα που, όσο μπόι της έλειπε, τόσο ανάστημα είχε. Και φαντάζει λογικό, αν διαβάσει κανείς τον επικήδειο του Βενιζέλου και φέρει στο νου αυτή τη γυναίκα, μητέρα του πατέρα μου Νίκου Αγγελόπουλου και του αδικώς χαμένου Θόδωρου Αγγελόπουλου, που ο 7η τέχνη θα μνημονεύει σαν έναν από τους ηγέτες της. Λέει η επικήδειος: «Ο προκείμενος νεκρός ήτο αληθινός άνδρας με θάρρος, με αυτοπεποίθησιν και δι' εαυτόν και διά τον λαόν τον οποίον εκλήθη να κυβερνήσῃ. Ίσως έκανε πολλά σφάλματα αλλά ποτέ δεν του απέλειψε το θάρρος, ποτέ δεν υπήρξε μοιρολάτρης διότι ποτέ δεν επερίμενεν από την μοίραν να ίδῃ την χώραν του προηγμένην αλλά έθεσεν εις την υπηρεσίαν της όλο το πυρ που είχε μέσα του, κάθε δύναμιν ψυχικήν και σωματικήν».

Σαν έφηβος έζησα την άνθηση του τουρισμού του νησιού, που έμελλε να αποτελέσει τον άξονα της τοπικής οικονομίας. Μαζί με την πλούσια γη και την

ανωτέρα διανόηση θρέφουν γενεές και σμιλεύουν χαρακτήρες. Εκεί έκανα και τα πρώτα μου επαγγελματικά βήματα, ως επαγγελματίας της φιλοξενίας, έναν κλάδο που εμπεριέχει τα ξενοδοχεία, αλλά την αναγάγει σε λειτουργήματα και την αναδεικνύει. Έκατσα στο τραπέζι με τη λεβεντιά, λέξη στα χείλη πολλών, αλλά στην καρδιά και την ψυχή των Κρητικών – ίσως και κάποιων άλλων. Γεύτηκα και γεύομαι γνήσιο ελληνικό λάδι, κρασί βγαλμένο από την ιστορία και προϊόντα μιας γης που ακόμη και σήμερα έχει μικρό ανταγωνισμό στο εσωτερικό της χώρας και ασήμαντο στο εξωτερικό. Μην το ερμηνεύσετε σαν εθνικιστική κορώνη, αλλά όταν απογυμνώσεις τα προϊόντα από το marketing που τα συνοδεύει λίγα πράγματα συγκρίνονται σε γεύση, ποιότητα και θρεπτική αξία. Έχει και άλλα μέρη η Ελλάδα μας που αξίζουν αναφοράς, αλλά αυτό είναι για άλλο κείμενο.

Τη γύρισα την Κρήτη αυτά τα 30 χρόνια. Βούτηξα στα νερά της, που, και χωρίς τις γαλάζιες της σημαίες, είναι μοναδικά. Πάτησα το χιόνι της και περιηγήθηκα στα χωριά της, που είτε είναι παραθαλάσσια είτε ορεινά είναι το καθένα λόγος να εγκατασταθείς στο νησί. Μέθυσσα με την τσικουδιά της (και έμαθα να μην τη λέω ρακί) και έμαθα τους χοχλιούς, τη μυζήθρα, τη γραβιέρα και το αντικριστό, γεύσεις που δεν ξεχνάς.

Φυλάω για το τέλος τα τουριστικά αξιοθέατα, που ανάλογα με την εποχή έχουν τη δική τους ομορφιά. Αν σε φέρει ο δρόμος σου στην Κρήτη, μη ξεχάσεις τα Μάταλα, που έκανε γνωστά η Ρένα Βλαχοπούλου, την κατοικία του Δία στον Ψηλορείτη, το φοινικόδασος στο Βάι, το φαράγγι της Σαμαριάς και το Ελαφονήσι. Θα μπορούσα να γράφω ώρες για τις ομορφιές αυτού του νησιού, αλλά θα αρκεστώ σε μια ακόμη κουβέντα. Οι Κρητικοί λένε ότι θα μπορούσαν να είναι αυτάρκεις. Ίσως όχι, αλλά η Ελλάδα δεν θα ήταν ίδια χωρίς την Κρήτη.

* Ο Α.Α. είναι διευθ. σύμβουλος του Ομίλου Aldemar Resorts

Πηγή: https://www.athensvoice.gr/life/travel/greece/561795_i-kriti-toy-alexandroy-aggeloyloy